

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **TOMA, a.s.**, sídlem tř. Tomáše Bati 332, Otrokovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2023, č. j. KUZL 2867/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2025, č. j. 29 A 21/2023-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Otrokovicích (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 7. 9. 2022, č. j. OMP/27738/2022/HRU, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění rozhodném v době spáchání přestupku, spočívajícího v nedovoleném nakládání s povrchovými vodami. Žalobkyni bylo vydáno povolení nakládat s povrchovými vodami dne 9. 10. 2009, č. 97/2009, č. j. OŽP/902/2009/48263/2009/ HOF, s platností do 9. 10. 2019. Nové povolení, o které žalobkyně požádala dne 17. 1. 2020, bylo vydáno dne 22. 4. 2020 s platností do 31. 12. 2029

(právní moci povolení nabylo dne 13. 5. 2020). V období od 10. 10. 2019 do 12. 5. 2020 tak žalobkyně neměla platné povolení vodoprávního úřadu k nakládání s povrchovými vodami podle § 8 vodního zákona. Navzdory tomu však odebrala z řeky Moravy v říčním kilometru 178,350 vodu o celkovém objemu 242 760 m³. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 427 600 Kč vypočtená podle § 125a odst. 4 (ve spojení s odst. 6 téhož ustanovení) vodního zákona. Městský úřad při výpočtu vycházel z nejnižší možné zákonné sazby 10 Kč za 1 m³ odebrané vody. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud ve shodě se správními orgány uvedl, že v projednávané věci nebyly dány mimořádné skutkové okolnosti, které by vylučovaly společenskou škodlivost přestupku. V daném případě vodní zákon sankcionuje jednání, které spočívá v samotném porušení povinnosti disponovat platným povolením. Není proto rozhodné, že se jednalo o pouhé administrativní pochybení ze strany žalobkyně a že žalobkyně měla uzavřenu dohodu se správcem vodního toku, jemuž odváděla poplatek za odběr povrchových vod. Materiální stránka přestupku byla dle krajského soudu naplněna.

[3] Žalovaný podle krajského soudu rovněž nepochybil v tom, že při ukládání pokuty za přestupek, jehož skutková podstata je vymezena v § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, aplikoval § 125a odst. 4, nikoli odst. 2 téhož ustanovení zákona. Odstavec 4 § 125a vodního zákona je ve vztahu k odst. 2 ustanovením speciálním, správní orgán neměl na výběr, které z pravidel pro uložení sankce zvolí. Krajský soud neshledal naplněnými ani podmínky pro moderaci sankce dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Od potrestání nebylo možné dle krajského soudu upustit ani podle § 125l odst. 1 vodního zákona. Následek spočívající v nedovoleném odebrání a následném spotřebování takto odebraných vod nebylo možno odstranit, neboť ke konkrétnímu zásahu na vodním toku došlo. Krajský soud rovněž neshledal, že by pokuta představovala takový zásah do majetku žalobkyně, v důsledku čehož by pro ni byla likvidační. Žalobkyně ostatně likvidační účinky pokuty nenamítala, ani k tomu neuváděla žádné konkrétní skutečnosti.

[4] Krajský soud rovněž neshledal, že by spáchaný přestupek byl promlčen, jak namítala žalobkyně. V této souvislosti připomněl, že promlčecí doba činí podle § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), tři roky u přestupků, u nichž je horní hranice zákonné sazby alespoň 100 000 Kč; jinak činí promlčecí doba jeden rok. U přestupku podle § 125a odst. 4 vodního zákona činí maximální horní hranice pokuty 10 000 000 Kč, uplatní se tedy doba tříletá, která byla v daném případě dodržena.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že naplnění formálních znaků přestupku neimplikuje rovněž naplnění materiálního znaku přestupku. Typová škodlivost přestupku byla v nyní posuzované věci vyloučena mimořádnými okolnostmi, neboť stěžovatelka pokračovala v nakládání s povrchovými vodami v souladu s původním vydaným povolením i v souladu s dohodou

pokračování

uzavřenou se správcem vodního toku, kterému za odběr povrchových vod hradila poplatky. Správce vodního toku tedy o odběru povrchové vody věděl, v důsledku čehož nemohlo dojít k narušení vodohospodářské bilance. Kontinuita odběru byla v daném případě rovněž ve veřejném zájmu, neboť stěžovatelka zajišťuje požární vodu pro hasičský záchranný sbor a technologické provozy v regionu. Dle stěžovatelky nedošlo k porušení ani ohrožení veřejného zájmu ani k žádnému škodlivému následku. V daném případě tak krajský soud nesprávně shledal naplnění materiálního znaku přestupku, který dle stěžovatelky nebyl naplněn, zvláště pro uložení tak vysoké sankce.

[6] Stěžovatelka se rovněž domnívá, že správní orgány při ukládání sankce nesprávně aplikovaly § 125a odst. 4 namísto odst. 2 téhož ustanovení vodního zákona. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého je odst. 4 (§ 125a) ustanovením speciálním k odst. 2 písm. c) (§ 125a) vodního zákona. Dle stěžovatelky správní orgán může rozhodnout o aplikaci některého ze sankčních ustanovení podle individuálních okolností případu. V nyní posuzované věci tak měl být vzhledem k absenci ohrožení veřejných zájmů chráněných vodním zákonem aplikován § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona, který stanoví horní hranici pokuty ve výši 500 000 Kč.

[7] Stěžovatelka upozorňuje, že smyslem § 125a odst. 4 vodního zákona, který upravuje výpočet pokuty jako násobek konkrétní sazby a množství nedovoleně odebraných povrchových vod, je odradit subjekty od nelegálních odběrů povrchových vod. Stěžovatelka však řádně hradila poplatky za odběr povrchových vod správci vodního toku. Rozsudek krajského soudu tak stěžovatelka považuje za projev přepjatého formalismu. Značná část pokuty navíc byla uložena za období, v němž již stěžovatelka požádala o nové povolení a správní orgán o žádosti nerozhodl. Pokuta je tak zjevně nepřiměřená a krajský soud měl využít moderačního oprávnění dle § 78 odst. 2 s. ř. s., případně upustit od potrestání podle § 125l vodního zákona.

[8] Dle stěžovatelky činí promlčecí doba spáchaného přestupku jeden rok podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Vzhledem k tomu, že se sankce v tomto případě stanoví výpočtem podle § 125a odst. 4 vodního zákona, nejedná se o „prosté“ stanovení horní hranice pokuty ve výši alespoň 100 000 Kč, jak požaduje § 30 písm. b) přestupkového zákona. Krajský soud tak dospěl k nesprávnému závěru, že za horní hranici je nutno v daném případě považovat výši pokuty 10 000 000 Kč.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti považuje rozsudek krajského soudu za podrobně a přesvědčivě odůvodněný. Dle jeho názoru stěžovatelka v kasační stížnosti nepřináší nic nového, co by již nevypořádali žalovaný nebo krajský soud v předchozích řízeních.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.1 Naplnění materiálního znaku přestupku

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve zpochybňuje naplnění materiální stránky přestupku a v této souvislosti krajskému soudu vytýká, že nepřihlédl ke konkrétním skutkovým okolnostem projednávaného případu.

[12] Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami*.

[13] Jednání postihované jako přestupek musí vedle formálních znaků naplňovat též znak materiální. Ten je v podobě společenské škodlivosti hmotněprávním korektivem, a tedy absentuje-li, nejedná se vůbec o přestupek (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky).

[14] Krajský soud správně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *„formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znak materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“* (rozsudek ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 64/2018-72, vyslovil, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (...); i prosté nesplnění evidenční povinnosti proto může bez dalšího naplnit společenskou nebezpečnost. K naplnění materiálního znaku správního deliktu naopak nedojde, pokud existují významné okolnosti vylučující, aby byl chráněný zájem společnosti ohrožen či poškozen (...).“*

[15] Stěžovatelka se dovolává právě oněch výjimečných okolností, které dle jejího názoru vyloučily společenskou škodlivost jejího jednání (postup dle dohody uzavřené se správcem vodního toku, nemožnost dodávky přerušit z důvodu zajištění vody pro hasičský záchranný sbor a technologické provozy v regionu ad.).

[16] Krajský soud však v napadeném rozsudku správně o těchto okolnostech uvážil tak, že byly správními orgány zohledněny při výměře trestu (pokuta byla uložena v minimální výši). Správně také připomněl, že stěžovatelkou tvrzené okolnosti neznamenají, že by jejím jednáním nedošlo k porušení či ohrožení zákonem chráněného veřejného zájmu na ochraně povrchových vod a nakládání s nimi (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí).

[17] V daném případě vodní zákon sankcionuje jednání, které spočívá v samotném porušení „administrativní“ povinnosti opatřit si platné povolení. Naplnění znaků skutkové podstaty a společenské škodlivosti je tak dle zákonodárce dáno již samotným porušením právního předpisu (již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 As 2/2007-95, nebo rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 2 As 75/2017-27). Krajský soud také přílehavě poukázal na skutečnost, že nemožnost sankcionovat nesplnění této povinnosti by mohla vést k tomu, že by vydávání povolení přestalo plnit svou preventivní funkci v podobě zamezování nežádoucím zásahům do vodních toků. S ohledem na to, že by hrozba sankce nemotivovala subjekty k obstarání povolení, mohl by se tento nástroj ve výsledku stát neúčinným a neúčelným.

[18] V posuzované věci je nesporné, že stěžovatelka v konkrétním období, v němž odebírala povrchovou vodu z řeky Moravy, platné povolení k nakládání s povrchovými vodami neměla, a tedy již tím vyvolala nebezpečí vzniku závadného stavu v podobě ohrožení přinejmenším některých základních funkcí vodního toku. Skutečnost, že se jedná

pokračování

o jednání škodlivé, plyne přímo z toho, že stěžovatelka odebírala vodu z vodního toku nelegálně, bez platného povolení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že stěžovatelka měla uzavřenu dohodu se správcem toku a že správci hradila za odebranou vodu poplatek. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelkou namítané skutečnosti byly zohledněny jako polehčující při ukládání sankce. Při výpočtu pokuty byla (po snížení) použita nejnižší možná sazba za 1 m³ odebrané vody ve výši 10 Kč (namísto 40 Kč).

III.2 Výše pokuty

[19] Stěžovatelka dále ve vztahu k výši pokuty namítá, že na její případ měl být aplikován § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona, nikoli odst. 4 téhož ustanovení, který krajský soud nesprávně vyhodnotil jako ustanovení speciální. Stěžovatelka se domnívá, že jí mohla být uložena pokuta pouze do maximální výše 500 000 Kč.

[20] Podle § 125a odst. 2 písm. c) [ve znění ke dni spáchání přestupku; ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí se jednalo o § 125a odst. 2 písm. d)] vodního zákona lze *za přestupek podle odstavce 1 uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene b), c), e), h), o) nebo u) (...).*

[21] Podle odst. 4 téhož ustanovení platilo, že *za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*

[22] V § 125a odst. 6 pak vodní zákon v rozhodném znění stanovil, že *pokutu za přestupek spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 3 nebo 4 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 3 nebo 4 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod (...).*

[23] Krajský soud k této námitce v napadeném rozsudku správně připomněl, že nakládání s povrchovými (nebo podzemními vodami) podle § 8 odst. 1 vodního zákona může spočívat v nejrůznějších činnostech, jejichž provádění bez povolení je obecně sankcionováno podle § 125a odst. 2 vodního zákona. Pokud ovšem dojde ke spáchání přestupku odběrem povrchových vod bez povolení, jako tomu bylo v této věci, obsahuje vodní zákon pro takový případ speciální sankční normu, a sice v odst. 4 téhož ustanovení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka spáchala přestupek odběrem povrchových vod (v konkrétním období a množství) bez povolení, správní orgány byly povinny při určení výše pokuty postupovat podle § 125a odst. 4 vodního zákona, dle kterého se pokuta ukládá v pevně stanovené výši určené jako součin množství odebrané vody v m³ a zákonem stanovené sazby za jeden m³ (shodně též komentářová literatura, konkrétně KLIKOVÁ, A., MANA, V., STUDNIČKA, M., SÚKENÍKOVÁ, A., VEČEŘOVÁ, J. *Vodní zákon. Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje na konkrétní pasáže rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019-31, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval stanovením výše pokuty za nepovolený odběr povrchové vody právě ryze aritmetickým výpočtem podle přesného a úplného návodu daného zákonodárcem: „*Jaký záměr*

zákonodárce ve skutečnosti sledoval, se lze jen domýšlet, neboť důvodová zpráva k zákonu č. 150/2010 Sb., jehož prostřednictvím se popsaná úprava do vodního zákona dostala, žádnou odpověď na tuto otázku nedává. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že cílem bylo ekonomické působení na adresáty právní regulace v tom směru, že nepovolený odběr vod se nevyplácí, jelikož je výrazně "dražší" než odběr legální. Proto je výše pokuty stanovena pevnou částkou na metr krychlový odebrané vody, přičemž tato částka je několikanásobně vyšší než poplatek za povolený odběr podzemní vody (§ 88d vodního zákona) a zřejmě i než platba k úhradě správy vodních toků při povoleném odběru vod povrchových, kterou stanovují správci jednotlivých povodí v souladu s cenovou regulací prováděnou státem (§ 101 vodního zákona)." Z citovaných pasáží stěžovatelka dovozuje, že sankce je nepřiměřená, neboť vzhledem k tomu, že současně odváděla poplatek správci vodního toku, k jejímu obohacení na úkor správce nedošlo.

[25] Této argumentaci však krajský soud v napadeném rozsudku důvodně nepřisvědčil. Správně upozornil, že ze zákona ani z citovaného rozsudku neplyne, že by sankce nemohla být uložena, pokud stěžovatelka současně odváděla poplatek správci vodního toku. Provádění plateb za odběr povrchových vod správci toku stěžovatelku nezavazuje odpovědnosti za to, že povrchové vody odebírala v rozporu s § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 vodního zákona bez povolení. K tomu, že se v daném případě jednalo o stěžovatelčino administrativní pochybení, že stěžovatelka v období nepovoleného odběru odváděla poplatek správci vodního toku a že měla závazky ohledně dodávek vody vůči třetím osobám, které nebylo možno přerušit (především vůči hasičskému záchrannému sboru), správní orgány přihlíděly jako k polehčujícím okolnostem, které vedly při výpočtu pokuty ke snížení sazby za jeden m³ odebraného množství vody až na nejnižší možnou výši (10 Kč namísto 40 Kč za jeden m³).

[26] Tento postup je souladný i se závěry vyslovenými v citovaném rozsudku č. j. 6 As 221/2019-31, dle kterých je výpočtem stanovená částka konečná a nelze ji dále upravovat; je však přípustné stanovit ji v nižší výši (snížením sazby), pokud správní orgán shledá, že tu jsou důvody zvláštního zřetele hodné, které je nutno interpretovat jako polehčující okolnosti, které jsou svou povahou a závažností mimořádné. V daném případě správní orgán tyto okolnosti při stanovení výše pokuty zohlednil.

[27] Vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena v nejnižší možné výši, kterou zákon stanoví, krajský soud v napadeném rozsudku neshledal podmínky pro moderaci trestu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že zákon stanoví za přestupek spočívající v nepovoleném odběru povrchových vod horní hranici pokuty ve výši 10 000 000 Kč, je zřejmé, že se jedná o přestupek, který je typově hodnocen jako velmi závažný. Odhlížet nelze ani od toho, že stěžovatelka nelegálně odebrala vodu z řeky Moravy o celkovém objemu 242 760 m³. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že k moderaci je třeba přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji ve výjimečných případech. „O zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS). Ani v tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

[28] Krajský soud také správně dovodil, že za daných skutkových okolností správní orgán nepochybil, nepřistoupil-li k upuštění od potrestání podle § 125l odst. 1 vodního zákona.

pokračování

Podle tohoto ustanovení lze *upustit od uložení správního trestu tehdy, jestliže pachatel přestupku přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.*

[29] Následek stěžovatelčina jednání spočívající v nedovoleném odebrání (a následném spotřebování) odebraných povrchových vod v daném případě nemohl být odstraněn, neboť nezákonný odběr vody je stavem nevratným, neodstranitelným. Přijetí preventivního opatření, za které stěžovatelka v daném případě považuje vydání nového povolení, pro upuštění od uložení správního trestu nepostačuje. Takové „úsilí“ představuje polehčující okolnost při stanovení výše pokuty, která byla v posuzovaném případě zohledněna. Ustanovení § 125l odst. 1 vodního zákona je koncipováno tak, aby bylo aplikováno právě tehdy, kdy by uložení trestu vedlo k nepřiměřené tvrdosti vzhledem k výši nákladů vynaložených na učiněná opatření. Těmi by v daném případě bylo nutno rozumět systémová opatření, která by do budoucna zabránila opomenutí včas požádat o prodloužení povolení. I kdyby pak bylo možno o nově vydaném povolení pouze hypoteticky uvažovat jako o opatření zamezujícím dalšímu (budoucímu) ohrožování povrchových vod, nebyla současně naplněna podmínka, dle které by uložení správního trestu vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.

[30] Ke stěžovatelčíným námitkám týkajícím se tzv. „rdousícího efektu“ pak krajský soud v napadeném rozsudku (viz bod 45 odůvodnění) správně připomněl, že žalobkyně *„likvidační efekt pokuty nenamítala a neuváděla k tomu žádné konkrétní skutečnosti. Soud proto dále úvahy o likvidačním charakteru pokuty nerozvíjel, neboť argumentace žalobkyně do této oblasti nesměřovala“*. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost doplňuje, že správní orgán při ukládání pokuty zjišťuje osobní a majetkové poměry pachatele přestupku, záleží však především na tom, zda účastník správnímu orgánu své osobní a majetkové poměry uvede a doloží. Pokud tak neučiní, může správní orgán vycházet pouze z údajů, které vyplynuly z průběhu správního řízení nebo které zjistil vlastní činností bez součinnosti s účastníkem, např. z veřejně přístupných registrů a rejstříků (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, body 37 a 38). Tímto způsobem prvostupňový správní orgán v uvedené věci postupoval. Při posuzování možného likvidačního charakteru uložené pokuty vycházel z údajů, které jsou mu známy z úřední činnosti, a skutečností, které zjistil z listin založených v obchodním rejstříku, přičemž proti tomuto hodnocení stěžovatelka žádné námitky v řízení před krajským soudem nevznesla. V kasační stížnosti pak stěžovatelka sama uvádí, že netvrdí likvidační efekt pokuty ve smyslu zásahu do majetkové sféry (s důsledky v podobě prohlášení úpadku), nýbrž zásah neodpovídající závažnosti spáchaného protiprávního jednání.

III.3 Promlčecí doba a započtení doby správního řízení

[31] Rovněž námitku nesprávného stanovení délky promlčecí doby krajský soud správně vypořádal v bodech 26 až 29 odůvodnění napadeného rozsudku. Horní hranice je v posuzované věci pevně stanovena v § 125a odst. 4 vodního zákona a činí 10 000 000 Kč. Je tedy vyšší než 100 000 Kč ve smyslu § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Promlčecí doba tak v daném případě činila tři roky a započala běžet dnem následujícím po dni spáchaní přestupku, kterým se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán (§ 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Krajský soud také

správně odkázal mj. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2023, č. j. 10 As 70/2021-36, bod 17, a ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020-76, bod 35, které shodně potvrzují závěr, že za horní hranici pro účely určení délky promlčecí doby je nutno považovat nejvyšší možnou výši pokuty. Je tomu tak proto, aby z důvodu právní jistoty nebyla délka promlčecí doby odvislá od *ad hoc* stanovených částek, které navíc často mohou být v řízení sporné.

[32] Pro souzenou věc pak nebyla rozhodná ani skutečnost, že část pokuty byla uložena za dobu, kdy stěžovatelka požádala o nové povolení k nakládání s povrchovými vodami a o této žádosti ještě nebylo správním orgánem rozhodnuto. Až do nabytí právní moci rozhodnutí o povolení stěžovatelka odebírala povrchové vody bez platného povolení, tedy nezákonně. Bylo na ní, aby o vydání povolení požádala s dostatečným předstihem tak, aby porušení povinnosti stanovené vodním zákonem předešla. Skutečnost, že po zjištění pochybení stěžovatelka zažádala o nové povolení, mohla být v daném případě posouzena nanejvýš jako polehčující okolnost, což správní orgány při výpočtu výše pokuty (snížením sazby až na její nejnižší možnou výši) zohlednily.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu